

Зарубіжні авторські зібрання

Роберт ГОВАРД

КОНАН

КНИГА 1

Харків
«ФОЛІО»
2025

ФЕНІКС НА МЕЧІ

РОЗДІЛ 1

«Знай, принце, що між роками, коли океани випили Атлантиду та величні міста, і роками піднесення синів Арії, панувала Епоха, про яку не мріяли, коли осяйні королівства розкинулися по всьому світу, як блакитні мантиї. Під такими зірками, як Немедія, Офір, Бритунія, Гіперборея, Замира з її темнокосими жінками й таємничими вежами, Зінгара з її лицарством, Кот, що межує з пастирськими землями Шема, Стигія з її гробницями, які охороняють тіні, Гірканія, чиї вершники були одягнені в крицю, шовк і золото. Але найгордовитішим королівством у світі була Аквилонія, що панувала на омріяному заході. Сюди прийшов Конан, кімерієць, чорноволосий, похмурокий, із мечем у руці, злодій, грабіжник, убивця, з непомірною меланхолією та ненаситною радістю, щоб грюкати по прикрашених коштовним камінням тронах Землі під його ногами, взутими в сандалі».

Немедійські хроніки

Над тінистими шпилями та блискучими вежами застигла примарна темрява та запанувала тиша, немов перед світанком. У тьмяний провулок, один зі справжнього лабіринту таємничих звивистих шляхів, чотири постаті в масках квапливо вийшли з дверей, які чиясь рука відчинила

крадькома. Вони нічого не сказали, а шпарко почвдали в темряву, щільно загорнувшись у плащі; безгучно, наче примари мерців, чоловіки зникали в темряві. Позаду них у напіввідчинених дверях виднілося сардонічне обличчя; пара злих очей зловмисно блиснула в п'їтьмі.

— Ідіть у ніч, створіння ночі, — глузливо побажав голос. — Які ж ви телепні, ваша погибель жене за вашими п'ятами, як сліпий пес, а ви навіть цього не знаєте.

Промовця зачинив двері й замкнув їх на засув, потім обернувся й почалапав коридором зі свічкою в руці. Це був похмурий велетень, під темною шкірою якого струменіла стигійська кров. Він увійшов до кімнати, в якій на вкритому шовком тапчані лежав, немов великий ледачий кіт, довготелесий чоловік у потертій одежі з оксамиту, сьорбаючи вино з величезної золотї чаші.

— Ну, що ж, Аскаланте, — промовив стигієць, ставлячи свічку, — твої обірванці виповзли на вулиці, наче пацюки зі своїх нїр. Ти працюєш із дивними виконавцями.

— Виконавцями? — здивувався Аскаланте. — Це вони вважають мене таким. Уже кілька місяців, відтоді, як четвірка повстанців викликала мене з південної пустелі, я живу в самому серці володінь моїх ворогів, ховаючись удень у цьому незручному будинку, криючись по темних провулках і ще темніших коридорах ночі. І мені вдалося те, що було не снаги бунтівним лицарям. Працюючи через них і через інших агентів, багато з яких зроду не бачили мого обличчя, я обплутав імперію заколотами та заворушеннями. Коротко кажучи, працюючи в тїні, я спричинився до падіння короля, який сидить на троні під сонцем. Присягаюся Мітрою, до того, як опинитися поза законом, я був державним діячем.

— Отже, ці бовдури помиляються, коли вважають, що помикають тобою?

— Вони думатимуть, що це я їм служу, доки не буде виконане наше головне завдання. Та й хто вони такі, щоб зрівнятися з Аскаланте? Волмана, граф злиденного Карабана; Громель, командир-велет Чорного легіону; Діон, огрядний барон Аттала; Ринальдо, менестрель із половою замість мізків. Це я об'єднав їх в одну зграю, і кожного розтросу, коли прийде час. Але це в майбутньому; сьогодні ж увечері короля винесуть уперед ногами.

— Кілька днів тому я бачив, як імперські ескадрони виїжджали з міста, — зауважив стигієць. — Вони прибули до кордону, який штурмували язичники пікти — завдяки міцним напоям, які я контрабандою переправив через кордон, щоб звести їх із розуму. Це стало можливим завдяки величезним статкам Діона. А Волмана допоміг мені позбутися решти імперських військ. Через своїх шляхетних родичів у Немедії йому вдалося переконати короля Нуму запросити до себе графа Троцero з Путану, сенешаля Аквилонії. І, певна річ, аби справити йому приємність, володаря супроводжуватиме імператорський ескорт, а також його власні війська та Просперо, права рука короля Конана. Таким чином, у місті залишається лише особиста охорона короля — Чорний легіон. За допомогою Громеля я підкупив ласого на гроші сотника цієї гвардії, щоб він відвів своїх людей від царських воріт опівночі. Тоді з шістнадцятьма моїми відчайдухами я увійду до палацу через таємний хід. Після того, як справу буде зроблено, навіть якщо люди не захочуть вітати нас, Чорного легіону Громеля виявиться достатньо, щоб утримати і місто, і корону.

— І Діон вважає, що цю корону йому віддадуть?

— Еге ж. Гладкий бевзь претендує на це через краплю королівської крові в його жилах. Конан припускається серйозної помилки, залишаючи в живих людей, які все ще пишуться своїм походженням від старої династії, в якій він відібрав корону Аквилонії. А Волмана жадає повернути собі королівську прихильність, якою зловживав за старого режиму, щоб отримати змогу підняти свої занепалі маєтки до колишньої величі. Громель ненавидить Палантида, командувача Чорних драконів, і прагне командувати всім військом з усією впертістю босонця. Ринальдо — єдиний з усіх не має особистих амбіцій. Він бачить у Конані вузькочолого варвара, який прийшов із півночі, щоб пограбувати цивілізований світ. Він ідеалізує короля, якого порішив Конан, аби здобути корону, пам'ятаючи лише те, що той час від часу підтримував мистецтва, і забуваючи про все зло його правління, змушуючи людей забути про себе. Вони вже відкрито співають оди, в яких Ринальдо вихваляє святого лиходія та засуджує Конана як «жорсткосердного дикуна з пекла». Конан регоче, але люди невдоволені.

— Чому він так ненавидить Конана?

— Поети завжди ненавидять тих, хто має владу. Для них досконалість завжди лише в минулому або в майбутньому. Вони втікають від сьогодення у мріях про те, що минуло, або не настало. Ринальдо — запалений смолоскип ідеалізму. Він вважає, що здатен повалити тирана та звільнити людей. Щодо мене, то кілька місяців тому я розгубив усі свої амбіції, не прагнучи нападати на каравани до кінця свого життя. Але тепер давні мрії

відродилися. Конан здохне і на трон сяде Діон. Але й він сконає. І так один за одним усі, хто наважиться мені перечити, відкинуть копита від вогню, криці, або від тих смертоносних вин, які ти так вправно вмієш варити. Аскаланте, король Аквилонії! Чи гарно це звучить?

Стигієць стенив широкими плечима.

— Був час, — зронив він із неприхованою гіркотою, — коли я теж мав далекосяжні амбіції, поряд із якими твої здавалися б безглуздими та дитячими. До якого стану я ж опустився! Мої давні однолітки й суперники не повірили б, що Тот-Амон із Кільця служить рабом у чужинця, який перебуває поза законом. Та ще й допомагає йому протистояти баронам і королям!

— Ти все життя займався магією та чарами, — недбало зауважив Аскаланте. — А я довіряю власному розуму та своєму мечу.

— Розум і меч — ніщо перед мудрістю Темряви, — буркнув стигієць, і його темні очі спалахнули грізними вогниками й тінями. — Якби я не втратив персня, наші ролі могли б помінятися.

— Однак, — нетерпляче зауважив розбійник, — на твоїй спині ще не зарубцювалися шрами від мого батога, а можуть з'явитися й нові.

— Не будь таким упевненим! — диявольська ненависть стигійця на мить червоно зблиснула в його очах. — Колись я таки заволодію перснем знову, і коли його знайду, присягаюся зміїними іклами Сета, ти за все заплатиш...

Запальний аквилонець сіпнувся і з розмаху зацідив слугі в обличчя. Тот-Амон похитнувся назад, кров потекла з його губ.

— Ти забагато собі дозволяєш, собако, — прогарчав розбійник. — Начувайся, бо я все ще твій господар, який знає твою огидну таємницю. Підіймись на дах будинку й оголоси всім, що Аскаланте в місті й він планує нову змову проти короля, якщо посмієш.

— Не посмію, — визнав стигієць, втираючи кров зі своїх губ.

— Звісно, не посмієш, — криво всміхнувся Аскаланте. — Бо якщо помру через твої підступ чи зраду, жрець-відлюдник у південній пустелі дізнається про це та зламає печать на сувої, який я залишив йому на зберігання. А коли прочитає написане там, збуриться вся Стигія, і потужний вихор повіє з півдня. І де ж ти тоді схилиш голову, Тот-Амоне?

Раб сіпнувся, і його темне обличчя стало попелястим.

— Годі! — Аскаланте різко змінив тон. — У мене є для тебе робота. Я не довіряю Діону. Наказав йому повернутися до свого сільського обійстя і залишатися там, доки сьогодні ввечері робота не буде закінчена. Адже опецьок ніколи не міг приховати свого хвилювання перед королем. Їдь за ним, і якщо не наздоженеш його на дорозі, навідайся до його маєтку і залишайся з ним, поки не отримаєш звістку. Не випускай його з поля зору. Він зараз охоплений страхом і може запанікувати, може навіть кинутися в ноги Конану та розкрити всю змову, сподіваючись таким чином врятувати власну шкуру.

Раб вклонився, ховаючи ненависть у своїх очах, і зробив те, що йому звеліли. Аскаланте повернувся до вина. Над оздобленими камінням шпильями сходив світанок, багряний, наче кров.

РОЗДІЛ 2

Коли був вояком, вони в литаври били,
Пил золотом лягав до ніг мого коня.
Коли ж став королем,

штовхають до могили —

Отруту й сталь не стримає броня.

«Дорога королів»

Зала була велика, вишукано прикрашена, з багато розшитими гобеленами на гладких стінах, глибокими килимами на підлозі зі слонової кістки та високою стелею, прикрашеною вибагливою ліпниною. За інкрустованим золотом письмовим столом також зі слонової кістки сидів чоловік, чиї широкі плечі й засмагла від сонця шкіра здавалися недоречними серед цього розкішного оточення. Він природніше виглядав би під сонцем, вітрами на високих шпилях суворого краю. Найменший рух демонстрував сталеві м'язи природженого бійця. У його діях не було нічого навмисного або виваженого. Він або перебував у повному спокої — нерухомий, як бронзова скульптура, або рухався, проте не з різкою швидкістю перенапружених нервів, а з котячою грацією, що вражала погляд, який намагався стежити за ним.

Одяг чоловіка був із дорогої тканини, але простого крою. На ньому не було ні каблучки, ні прикрас, а його підстрижену чорну гриву стягував на голові срібний обруч.

Він відклав золоте писало, яким старанно виводив знаки на вощеному папірусі, сперся підборіддям на п'ястук і заздрісно споглядав на чоловіка перед собою, який припасовував свій золотистий обладунок і насвистував якусь мелодію. Це було нетипове дійство, враховуючи присутність короля.

ЗМІСТ

Фенікс на мечі	3
Багряна цитадель	36
Вежа слона	89
Чорний колос	123
Тінь, що повзе	177